

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/51/2017
Identifikačné číslo spisu: 5116010182
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5116010182.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému G. J. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 20. februára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného G. J. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. decembra 2016, sp. zn. 1To/83/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. J. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 22. augusta 2016, sp. zn. 1T/17/2016, uznal obvineného G. J. vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák., ktorý spáchal čiastočne formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v podstate tak, že

- najmenej od 12. februára 2015 do 24. augusta 2015 po predchádzajúcej dohode G. J. spoločne s Q. W. si zadovážovali a následne v Žiline, Ružomberku a Rajci za účelom finančného prospechu predávali konečným užívateľom drogu pervitín s obsahom psychotropnej látky metamfetamín tým spôsobom, že G. J. z neznámeho zdroja zadovážoval väčšie množstvá drogy pervitín, ktorú prechovával na neznámych miestach, pravdepodobne v okolí svojho trvalého bydliska v L., Q. W. po telefonической dohode s konečnými užívateľmi drogy pervitín, kedy si kódovaným spôsobom dohodli predaj konkrétneho množstva pervitínu za konkrétnu cenu, telefonicky kontaktovala G. J., ten jej na dohodnutom mieste odovzdal požadované množstvo pervitínu, Q. W. následne pervitín predala kontaktovaným užívateľom v meste Žilina, Ružomberok a Rajec, pričom do Ružomberka ju najmenej 5 krát motorovým vozidlom viezol G. J. z dôvodu predaja väčšieho množstva pervitínu, vždy za predajnú cenu 1.000,- až 2.000,- eur. Všetky takto získané peniaze Q. W. odovzdávala G. J., ktorý si väčšiu časť financií nechal pre vlastnú potrebu a na nákup ďalšej drogy pervitín, Q. W. dal podiel na zisku, čím takto svojim konaním získali nezistený finančný prospech,

- 24. augusta 2015 do 22:40 hod, v Žiline na ul. L., v km 200,00 pri riadení osobného motorového

vozidla Volvo S40, ev. č. I., v smere od Rajca do Žiliny, prechovával u seba v pravom vrecku nohavíc a taštičke s popruhom na plece v mikroténových sáčkoch a obaloch od kindervajca, drogu pervitín celkovej hmotnosti 86,74 g so zastúpením psychotropnej látky metamfetamín od 75,4 do 76,9 % hmotnostných, ktorú si zadovážil v nezistenom čase nezisteným spôsobom. Hodnota vydanej drogy pervitín hmotnosti 86,74 g je najmenej 3.035,88 eura. Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil trest prepadnutia veci a to dvoch mobilných telefónov s príslušenstvom a jednej digitálnej váhy. Napokon mu podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad na jeden rok.

Na podklade odvolania prokurátora Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 20. decembra 2016, sp. zn. 1To/83/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil uvedený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste týkajúcom sa obvineného G. J. a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne odvolanie obvineného G. J. zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému G. J. a jeho obhajcovi doručený 10. februára 2017, podal 19. júna 2017 obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Tr. por.

Pokiaľ ide o dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por., tie vidí obvinený v tom, že mu doposiaľ nebolo doručené uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina z 31. augusta 2015, sp. zn. 3Pv 115/15/5511, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa z 26. augusta 2016 (správne 2015, pozn.). Pritom poukazujúc na judikát R 3/1972 tvrdí, že pokiaľ prokurátor nedoručil rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia spôsobom určeným Trestným poriadkom, stále nenastali právne účinky, ktoré zákon spája s doručením tejto písomnosti, a uznesenie o vznesení obvinenia stále nenadobudlo právoplatnosť. Touto, podľa dovolateľa neodstrániteľnou vadou trpí celé prípravné konanie a následne obžaloba je podaná pre skutok, resp. jeho časť, o ktorom doposiaľ nebolo ani právoplatne vznesené obvinenie. Súd preto nemal o takto podanej obžalobe ani konať a nielen všetky dôkazy vykonané v prípravnom či súdnom konaní, ale aj celé prípravné a súdne konanie je nulité. Dovolateľ zároveň vyslovil názor, že súčasťou práva na obhajobu je právo obhajovať sa v situácii, keď je právoplatne obvinený, a bez právoplatného obvinenia nemohol byť žiaden dôkaz vykonaný zákonným spôsobom.

V rámci dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Tr. por. obvinený v prvom rade namieta, že pôvodná spisová značka ČVS: PPZ-NKA-PDJ3-V-129/2015 na príkaze vyšetrovateľa na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 24. augusta 2015 je prečiarknutá a je tam rukou dopísaná nová spisová značka PPZ-NKA-PDJ3-98/2015, pričom kladie otázku, s obsahom ktorého príkazu na prehliadku súhlasil prokurátor, a pokiaľ s príkazom obsahujúcim pôvodnú spisovú značku, či je možné príkaz s prečiarknutou a rukou dopísanou spisovou značkou považovať za zákonný, teda taký, s ktorým by prokurátor súhlasil. Obvinený sa pritom domnieva, že nie, rovnako ako výsledok takejto prehliadky.

Ďalej poukazuje dovolateľ na to, že vyšetrovateľ v uznesení o vznesení obvinenia z 26. augusta 2016 (správne 2015, pozn.), ČVS: PPZ-NKA-PDJ3-V-129/2015, právne kvalifikoval skutok ako obzvlášť závažný zločin s poukazom na odborné vyjadrenie k vyčísleniu hodnoty a namieta, že v rozpore s § 141 ods. 2 Tr. por. vyšetrovateľ nevydal opatrenie o vyžiadaní takéhoto odborného vyjadrenia. Zároveň, vzhľadom na to, že predmetné odborné vyjadrenie vyhotovené Ministerstvom vnútra SR (PPZ, NAKA),

ktoré stanovilo minimálnu cenu pervitínu na čiernom trhu v Žilinskom kraji v 3. štvrtroku 2015 na 35,- eur za gram, bolo určujúce aj pre úvahu súdu pri kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák., obvinený (zhodne ako v odvolaní) namieta, že mu nie je známy právny predpis, podľa ktorého by mala byť cena drogy určovaná pre konkrétny kraj, pre konkrétny štvrtrok a to orgánom polície, t. j. nie nezávislým orgánom od orgánu prípravného konania, na základe neverifikovateľných „štatistických“ údajov na základe prieskumu vykonávaného operatívnymi pracovníkmi Národnej protidrogovej jednotky NAKA PPZ z údajov získaných z „analýzy procesných úkonov ako sú vyťažovanie informačno-technických prostriedkov, výsluchov podozrivých, obvinených a svedkov, predstieraných prevodov vecí ako i vlastnej operatívnej práce operatívnych pracovníkov regionálnych oddelení. Na podporu svojho tvrdenia o nezákonnosti takéhoto odborného vyjadrenia cituje časti rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, Okresného súdu Bratislava IV, Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré predložil už v pôvodnom konaní. V nadväznosti na to vytýka, že hoci už prvostupňovému súdu vo vzťahu k stanoveniu najnižšej ceny drogy predložil správy Národného monitorovacieho centra pre drogy (NMCD, EMCDDA), podľa ktorých v roku 2014 sa uvádza najnižšia cena pervitínu 20,- eur za 1 g, pričom ceny drog na území SR sa v roku 2015 nezdvihli, okresný súd vychádzal z minimálnej ceny drogy stanovenej MV SR, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protidrogovou jednotkou. V tejto súvislosti obvinený tiež namieta, že odvolací súd odmietol vykonať dôkaz výsluchom znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia, ktorá na jeho žiadosť vypracovala znalecký posudok, podľa ktorého bola najnižšia hodnota drogy 22,- eur za gram a ktorý mal objektivizovať najnižšiu hodnotu drogy inak ako odborným vyjadrením polície. Podľa dovolateľa odvolací súd na jeho argumentáciu ohľadne najnižšej ceny nereagoval, odkázal len na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa s tým, že veď aj odsúdená Q. W. mala predávať pervitín za 35 eur za 1 gram. Obvinený pritom nerozumie, čo má spoločné s tým, za koľko čo predávala či kupovala menovaná. Rovnako za arbitrárne považuje to, že hoci prvostupňový súd našiel jednu poľahčujúcu okolnosť, odvolací súd napriek tomu, že všetky predchádzajúce odsúdenia mal zahladené, toto za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. nepovažoval.

Napokon obvinený namieta, že prvá časť skutku, pôvodne žalovaná ako samostatný skutok spáchaný s Q. W., nie je vo vzťahu k jeho osobe preukázaná žiadnym priamym dôkazom. Na základe tejto časti dovolania potom obvinený konštatuje, že uložený trest je mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď preukázaná minimálna hodnota zadržanej drogy, m. i. znaleckým posudkom umožňuje aplikovať vo vzťahu k nemu trestnú sadzbu len podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., a tým je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a predchádzajúci rozsudok okresného súdu a so zreteľom na argumentáciu uplatnenú v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. ho podľa § 285 písm. a) a c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby, eventuálne okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Následne obvinený doplnil podané dovolanie o návrh, aby boli v dovolacom konaní ako dôkazy vykonané jeho žiadosti o sprístupnenie informácie z 11. júna a 3. júla 2017 adresované Prezídium Policajného zboru a rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, kancelárie ministra vnútra SR, tlačového odboru z 15. júna 2017, č. KM-TO-2017/004227-004, a z 10. júla 2017, č. KM-TO-2017/004658-004, ktorých kópie v prílohe predložil. Poukazuje pritom na to, že jeho žiadosti o sprístupnenie informácie boli odmietnuté, nakoľko Ministerstvo vnútra SR nedisponuje informáciou o existencii rozkazu, resp. rozhodnutia riaditeľa národnej protidrogovej jednotky o tom, že ceny omamných a psychotropných látok sa budú monitorovať a zaznamenávať na území SR pre jednotlivé kraje štvrtročne. Tým má byť podľa obvineného preukázaná nepravdivosť výpovede svedkyne Mgr. K. (spracovateľky odborného vyjadrenia, pozn.) na hlavnom pojednávaní.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení uviedol, že dozorový prokurátor 31. augusta 2015 pod sp. zn. 3Pv 115/15-14 uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol sťažnosť a toto nechal doručiť obvinenému do ÚVV v Žiline a jeho obhajcovi. Doručenka od obhajcu, kópiu ktorej prokurátor predložil, sa nachádza v dozorovom spise Okresnej prokuratúry Žilina, pričom nevie určiť kde sa nachádza doručenka, resp. prečo nebolo doručené uznesenie aj obvinenému, i keď na

doručenie dal pokyn.

Podľa prokurátora všetky dôkazy svedčiace v prospech aj v neprospech odsúdeného boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom, pričom okresný súd uložil obvinenému trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a to na spodnej hranici, vo výmere desať rokov. Zdôraznil pritom, že dovolací súd v dovolacom konaní nepreskúmava výšku ani druh uloženého trestu. Navrhuje preto, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. zamietol (správne odmietol, pozn.) dovolanie obvineného, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné k veci najprv vo všeobecnosti uviesť, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. Z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v písmenách a) až n) tohto ustanovenia pritom vyplýva, že dovolanie obvineného nie je určené na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je totiž na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd tak nemôže na podklade dovolania obvineného posudzovať úplnosť skutkových zistení a ani nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy. Výslovne to vyplýva zo znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť. Preto dovolacie námietky obvineného spochybňujúce správnosť skutkových zistení alebo vyjadrujúce nesúhlas s tým, ako súdy prvého a druhého stupňa hodnotili vykonané dôkazy, nemôžu zakladať žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por.

Zároveň platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vecného vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012].

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., v prvom rade sa k veci žiada uviesť, že právo na obhajobu je v zmysle tohto dovolacieho dôvodu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu v rozsahu § 34 ods. 4 Tr. por. Prítom za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 21/2010 a 7/2011). Súčasne platí, že nie každé porušenie zákonných ustanovení upravujúcich právo obvineného na obhajobu napĺňa tento dovolací dôvod, keďže k porušeniu tohto práva musí dôjsť zásadným spôsobom a toto porušenie sa musí zároveň týkať pre rozhodnutie podstatného dôkazu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č.

6/2010).

Obdobne ani pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nestačí akákoľvek chyba v procesnom postupe orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, ale musí ísť o také porušenie zákona pri získaní, resp. vykonaní pre rozhodnutie podstatného dôkazu, v dôsledku ktorej sa takýto dôkaz stáva procesne nepoužiteľným. A to za predpokladu, že dovolaním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona by mohlo viesť k zmene napadnutého rozhodnutia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013). Navyše ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemôže obvinený úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom, t. j. jeho vecnosť, obsahovú správnosť a dôkaznú silu. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno zásadne napraviť iba v odvolacom konaní. V dovolacom konaní tak môže urobiť len minister spravodlivosti, ak sú splnené aj ďalšie zákonné podmienky uvedené v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

V kontexte týchto všeobecných východísk treba ku konkrétne uplatneným námietkam dovolateľa predovšetkým uviesť, že pod žiaden z ním použiteľných dovolacích dôvodov nemožno podradiť jeho námietku, že prvá časť skutku, ktorá bola pôvodne žalovaná ako samostatný skutok spáchaný s Q. W., nie je vo vzťahu k jeho osobe preukázaná žiadnym priamym dôkazom. Ide totiž o skutkovú námietku, ktorou sa dovolací súd nemohol v tomto konaní z vyššie zmienených dôvodov zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015). Rovnako na revízií zisteného skutku je založené aj jeho tvrdenie, že trest, ktorý mu bol uložený, je mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, keďže má základ v odchylnom hodnotení vykonaných dôkazov, keď namieta, že preukázaná minimálna hodnota zadržanej drogy umožňuje aplikovať vo vzťahu k nemu trestnú sadzbu len podľa § 172 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že pre časť konania, pre ktoré bol postavený pred súd, mu doposiaľ nebolo právoplatne vznesené obvinenie, treba uviesť, že táto vychádza z mylného predpokladu, že právoplatnosť uznesenia, proti ktorému bola podaná sťažnosť, nastáva až doručením rovnopisu uznesenia, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku.

Podľa § 184 ods. 1 písm. a) Tr. por. uznesenie je právoplatné, a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť.

Podľa § 184 ods. 1 písm. b) bod 3. Tr. por. uznesenie je právoplatné, a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľné, ak zákon síce proti nemu pripúšťa sťažnosť, ale podaná sťažnosť bola zamietnutá.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že právoplatnosť uznesenia, proti ktorému bola podaná sťažnosť, nastáva okamihom zamietnutia sťažnosti. Pritom proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku, zákon nepripúšťa sťažnosť a teda je právoplatné a vykonateľné momentom jeho vydania.

Pokiaľ poukazuje dovolateľ v tejto súvislosti na rozhodnutie zverejnené pod č. 3/1972, jeho argumentácia je v tomto smere nepriliehavá, keďže predmetné rozhodnutie rieši otázku, kedy nastanú účinky, ktoré Trestný poriadok spája s doručením písomnosti (konkrétne počiatok behu lehoty na podanie opravného prostriedku). Ako už ale bolo uvedené, právoplatnosť a vykonateľnosť uznesenia, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku, nie je spojená s oznámením tohto uznesenia. Obvineným namietané uznesenie o vznesení obvinenia z 26. augusta 2015 teda nadobudlo právoplatnosť okamihom vydania uznesenia, ktorým prokurátor zamietol jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu, t. j. 31. augusta 2015.

Pre úplnosť sa žiada k veci dodať, že ustanovenie § 179 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého sa uznesenie, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku, prokurátorovi, osobe, ktorej sa rozhodnutie priamo týka, a osobe, ktorá svojim návrhom dala na uznesenie podnet, vždy v rovnopise doručí, je vo vzťahu k odsekom 1 a 2 tohto ustanovenia špeciálne iba v tom, že takéto rozhodnutie nestačí vyhlásiť v

prítomnosti osôb, ktorým sa má oznámiť, ale musí im byť vždy doručený jeho rovnopis. Ak však má osoba, ktorej treba rovnopis takéhoto uznesenia doručiť, obhajcu, aj v tomto prípade sa uplatní ustanovenie § 179 ods. 2 veta prvá za bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého sa doručí rovnopis uznesenia len obhajcovi. Použitie ustanovenia § 179 ods. 3 Tr. por. pritom neprichádza vôbec do úvahy, keďže proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku, nemožno podať sťažnosť.

Ani z tohto pohľadu potom nedošlo k žiadnemu a už vôbec nie k zásadnému porušeniu práva obvineného na obhajobu, v dôsledku ktorého by malo byť celé prípravné konanie a súdne konanie nulité.

K námietke obvineného spochybňujúcej zákonnosť prehliadky iných priestorov a pozemkov, ktorá svojou povahou zodpovedá skôr dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., než dôvodom dovolania uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Tr. por., pod ktoré ich podradil obvinený, treba v prvom rade uviesť, že dovolateľ zjavne prehliada, že príkaz na prehliadku iných priestorov je až do začatia jej realizácie utajovanou skutočnosťou. Z tohto dôvodu je tento príkaz vydávaný pod číslom utajovanej písomnosti a je evidovaný v protokole utajovaných písomností, pričom po zrušení stupňa utajenia sa neodkladne previduje do registratúrneho denníka, z ktorého sa mu prideli nové číslo a pôvodné číslo sa na utajovanej písomnosti prečiarkne (§ 5 ods. 5 vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 453/2007 Z. z. o administratívnej bezpečnosti v znení neskorších predpisov). Preto je na predmetnom príkaze na prehliadku iných priestorov pôvodné číslo, pod ktorým bol vydaný, prečiarknuté a je mu pridelené nové číslo. Z pohľadu zákonnosti tohto úkonu je však podstatným to, že z odôvodnenia príkazu policajta vyplýva, že prehliadka bola vykonaná v rámci trestného stíhania vedeného v tejto trestnej veci, v tom priestore, na ktorý sa príkaz vzťahoval, a po predchádzajúcom súhlase prokurátora.

Obdobne aj námietka obvineného, že policajt v rozpore s ustanovením § 141 ods. 2 Tr. por. nerozhodol o vyžiadaní odborného vyjadrenia, na ktorého základe súd určil hodnotu zaistenej drogy, by v prípade jej preukázania zodpovedala skôr dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a nie dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Tr. por., pod ktoré ju obvinený podradil. Z pohľadu vecného posúdenia tejto námietky je však podstatným to, že podľa § 10 ods. 18 Tr. por. sú opatrenia neformálne ústne alebo písomné rozhodnutia technicko-organizačnej alebo operatívnej povahy, pričom Trestný poriadok bližšie nestanovuje ich náležitosti. Preto možno vo všeobecnosti konštatovať, že len skutočnosť, že policajt žiadosť o podanie odborného vyjadrenia neoznačil ako opatrenie, nemá za následok procesnú nepoužiteľnosť takto vyžiadaného odborného vyjadrenia.

Pokiaľ v ďalšej časti dovolania obvinený spochybňuje vecnú správnosť a dôkaznú silu predmetného odborného vyjadrenia, ktoré okresný súd napriek jeho označeniu správne považoval za správu Národnej protidrogovej jednotky o cene zaistených drog (pozri str. 17 rozsudku okresného súdu), treba v prvom rade uviesť, že ide o skutkové námietky, keďže odchýlnym hodnotením tohto dôkazného prostriedku sa snaží revidovať skutkové zistenie prvostupňového súdu, že hodnota zaistenej drogy bola 3.035,88 eura, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj súd druhého stupňa a ktoré dovolací súd nemôže skúmať ani meniť. Tieto dovolacie námietky tak stoja mimo dovolací prieskum. Napriek tomu považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 126 ods. 1 Tr. zák. sa aj pri určení rozsahu činu vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Preto i pri určení rozsahu trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. je rozhodujúca cena, za ktorú sa omamná alebo psychotropná látka v čase a mieste skutku obvykle predáva koncovým užívateľom na čiernom trhu. Pritom podľa § 119 ods. 2 Tr. por. môže za dôkaz slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Teda aj informácia o tzv. pouličných cenách drog získaná zo správy príslušného útvaru Policajného zboru, ktorý v rámci svojej pôsobnosti tieto ceny monitoruje. Pritom len skutočnosť, že pôvodcom dôkazného prostriedku je policajný útvar, z neho plynúci dôkaz automaticky nediskvalifikuje. Pokiaľ sa obvinený v tejto súvislosti domáhal určenia rozsahu činu podľa ceny drogy, ktorú pravidelne zverejňuje Národné monitorovacie centrum pre drogy (ďalej len „NMCD“) v jeho výročných správach, treba pre úplnosť dodať, že údaje o týchto cenách,

ktoré sú zverejňované iba vo forme cenového rozpätia bez možnosti ich určenia ku konkrétnemu času a miestu skutku, poskytuje NMCD za účelom ich zavedenia do informačného systému Európskeho monitorovacieho centra pre drogy a drogové závislosti práve Národná protidrogová jednotka, ktorá ich získava na základe svojej operatívno-pátracej činnosti (pozri napr. str. 23 Súhrnu Výročnej správy NMCD o stave drogovej problematiky v roku 2014). Napokon sa žiada uviesť, že správne postupoval aj krajský súd, keď odmietol určiť cenu zaistenej drogy na základe znaleckého posudku z odvetvia toxikológie,

ktorý zabezpečil obvinený, keďže v rámci tohto odvetvia sa skúma pôsobenie cudzorodých látok a škodlivín na ľudský organizmus so zameraním na vyšetrovanie biologického materiálu u živých osôb a nie cena drog. Krajský súd zároveň dostatočne podrobne zdôvodnil, prečo na rozdiel od okresného súdu obvinenému nepriznal poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že viedol riadny život.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného G. J. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.